

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **Mgr. M. Š.**, proti žalovanému: **Kancelář veřejného ochránce práv**, se sídlem Údolní 39, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 11. 2013, č. j. PDCJ 2798/2013, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 10. 2014, č. j. 31 A 1/2014 - 93,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Tento případ se týká střetu práva na informace s právem na ochranu soukromí.

[2] Žalobce požádal žalovaného o poskytnutí informace dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. Požadoval poskytnutí zprávy o průběhu šetření žalovaného ze dne 30. 3. 2004 ve věci podnětu Mgr. H. S. a p. T. S. (dále též „zpráva“). Zpráva se zabývala postupem Policie ČR, k němuž došlo ve dnech 15. a 16. 12. 2002, nejprve v Praze 1, na rohu ulic Vodičkova a Lazarská, a poté na Místním oddělení policie ČR v Praze 1, Krakovské ulici.

[3] Žalovaný již dvakrát rozhodl o odmítnutí poskytnutí požadované informace. Krajský soud však v obou případech rozhodnutí pro procesní vady zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení. Nyní tedy žalovaný rozhodoval potřetí. Žádosti o poskytnutí informace částečně vyhověl a částečně ji odmítl. Zprávu žalobci poskytl, avšak znečitelnil v ní části týkající se osobnosti, projevů osobní povahy a soukromí Mgr. H. S. ve smyslu § 8a zákona o svobodném

přístupu k informacím. Následné žalobcovo odvolání v záhlaví specifikovaným rozhodnutím zamítl.

[4] Proti tomuto rozhodnutí žalobce brojil u krajského soudu. Namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu, neboť z něj nejsou seznatelné důvody, pro které žádost byla částečně odmítnuta. Dále argumentoval, že znečitelnění žalovaný provedl v takové míře, že je informace nesrozumitelná. Namítal i procesní vady spočívající v absenci kulatého razítka na rozhodnutí a informaci o dni jeho vypravení.

[5] Krajský soud žalobu zamítl. Obecné vymezení důvodů neposkytnutí informace v rozhodnutí dle soudu zakládá pouze formální nepřezkoumatelnost. Není však na místě napadené rozhodnutí zrušit, neboť ve správním spise lze nalézt dostatečnou oporu pro závěr, že rozhodnutí je po právní i skutkové stránce v pořádku. K další námitce soud uvedl, že i po částečném znečitelnění lze ze zprávy zrekonstruovat děj předmětného večera. Na základě prostudování úplného znění zprávy soud došel k závěru, že žalovaný znečitelnil pouze informace zcela osobní povahy. Po provedeném testu proporcionality pak konstatoval, že právo Mgr. H. S. na soukromí v tomto případě nad právem žalobce na poskytnutí informace převážilo. Formální vady rozhodnutí přitom na zákonnost správního rozhodnutí v tomto případě neměly žádný vliv.

II. Kasační stížnost

[6] Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu včas podanou kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (s. ř. s.), tj. tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Dalším důvodem kasační stížnosti byla nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.].

[7] Nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného spatřuje ve vágním odůvodnění částečného neposkytnutí požadované informace. Uvedením, že neposkytne informace o osobnosti, projevech osobní povahy a soukromí Mgr. H. S., totiž žalovaný pouze v obecné rovině opsal § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím, aniž by specifikoval druh zpřístupněných informací. Stěžovatel souhlasí, že neposkytnuté informace nelze v odůvodnění správního rozhodnutí vymezit takovým způsobem, který by znamenal fakticky jejich poskytnutí. Přesto však šlo neposkytnuté informace specifikovat alespoň druhově, např. „*informace o čísle telefonu, ze kterého stěžovatelka telefonovala, informace jaká tramvajová linka zastavuje před domem, ve kterém bydlí stěžovatelka a název této tramvajové zastávky, informace o velikosti a barvě oblečení stěžovatelky v době jejího předvedení policii, informace o jménu domácí kočky stěžovatelky... atd.*“ Bez takovéhoho obecného popisu znečitelněných informací mohl žalovaný začernit prakticky cokoli. Zda k znečitelnění došlo v souladu s rozhodnutím, resp. § 8a zákona o informacích, nelze ani ověřit.

[8] O druhu znečitelněných údajů se stěžovatel poprvé dozvěděl až z rozhodnutí krajského soudu, který provedl důkaz správním spisem. V tomto postupu však stěžovatel vidí dvě vady. Za první, k tomuto dokazování se stěžovatel neměl možnost se vyjádřit, což je v rozporu s čl. 38 odst. 2 Listiny. Za druhé, druh neposkytnutých informací nemůže poprvé popsat až soud, ale musí být vyřčeny již správním orgánem prvního stupně a přezkoumány nadřízeným správním orgánem v odvolacím řízení.

[9] Stěžovatel svojí další námitkou upozorňuje na vady ve správním řízení. Těch se měl žalovaný dopustit doplňováním odůvodnění o splnění materiální podmínky pro omezení práva na informace až ve druhé instanci. Tím došlo k porušení zásady dvojinstančnosti. Tato vada,

společně s absencí razítka, záznamu o vypravení rozhodnutí a výše popsaným nedostatečným odůvodněním, má za následek nespravedlivost celého správního řízení.

[10] Poslední kasační námitkou stěžovatel napadá samotnou věcnou nesprávnost omezení jeho práva na informace. Žalovaný totiž zprávu znečitelnil natolik, že se stala nesrozumitelná. Takto rozsáhlé omezení poskytnutí informace však nebylo nutné. Předmětem šetření, které zachycuje zpráva, bylo nezákonné chování Policie ČR vůči Mgr. H. S. Informace o tom, jak policie vykonávala svoji pravomoc, je přitom typicky věc veřejná, která má podléhat veřejné diskusi a veřejné kontrole.

[11] Ze shora uvedených důvodů stěžovatel navrhl zrušení rozsudku krajského soudu.

[12] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost projednatelnou. Její důvodnost posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Stěžejní otázkou celého řízení je, zda žalovaný požadovanou zprávu správně částečně znečitelnil. Stěžovatel však kromě této hlavní věcné námitky vznáší i námitky další, převážně procesního charakteru. Nejvyšší správní soud proto pro přehlednost strukturoval odůvodnění následujícím způsobem: nejprve se věnoval námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného (*III. A*) a námitce vad správního řízení (*III. B*). Následně se vyjádřil k tvrzenému upření možnosti vyjádřit se k provedenému důkazu v řízení před krajským soudem (*III. C*). Na závěr se věnoval samotné podstatě sporu – věcné námitce omezení práva na informace (*III. D*).

III. A) K nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného

[16] Ve své první kasační námitce stěžovatel namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného. Znečitelnění částí zprávy je totiž pouze vágně odůvodněno s odkazem na ochranu soukromí Mgr. H. S.

[17] Dle soudní praxe je rozhodnutí správního orgánu nepřezkoumatelné, pokud z něj soud nemůže zjistit, o čem bylo rozhodnuto, jak bylo rozhodnuto, nebo proč tak bylo rozhodnuto. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle (srov. např. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 24. 9. 2003, čj. 7 A 547/2002 - 24 a ze dne 21. 12. 2006, čj. 2 As 37/2006 - 63, publ. pod č. 1112/2007 Sb. NSS).

[18] Zároveň judikatura dovodila, že nedostatečné odůvodnění správního rozhodnutí není důvodem pro zrušení tohoto rozhodnutí, pokud jsou skutkové údaje, z nichž správní orgán vycházel, obsahem správního spisu, a skutkové a právní úvahy správního orgánu, které vedly k vydání rozhodnutí, jsou ze spisu alespoň v základních rysech bez pochyb rekonstruovatelné. Účelem soudního přezkumu správních rozhodnutí totiž není lpění na formální dokonalosti správních rozhodnutí, ale účinná ochrana veřejných subjektivních práv adresátů veřejné správy.

Klíčové tedy je, že soud může učinit úvahu o tom, zda je rozhodnutí správního orgánu po právní i skutkové stránce v souladu se zákonem (rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2007, čj. 6 Ads 87/2006 - 36).

[19] V projednávané věci lze jak ze správního rozhodnutí, tak ze správního spisu usoudit na to, z jakých podkladů správní orgán vycházel a jakými skutkovými a právními úvahami se řídil. Je sice pravdou, že odůvodnění rozhodnutí žalovaného je stručné a obecné, nicméně to nezakládá jeho nepřezkoumatelnost. V tomto smyslu je třeba korigovat závěry krajského soudu, který konstatoval toliko *formální* nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí, která však jeho materiální přezkum neznemožňuje. Dle kasačního soudu rozhodnutí buďto přezkoumatelné je, nebo není. V projednávané věci rozhodnutí přezkoumatelné je. Formální nepřezkoumatelností krajský soud patrně měl na mysli určité jeho nedokonalosti z důvodu jeho přílišné obecnosti. Dle Nejvyššího správního soudu však i kdyby bylo možné určité nedokonalosti rozhodnutí žalovaného vytknout, nejedná o nedokonalosti takové intenzity, které by měly za následek nepřezkoumatelnost tohoto rozhodnutí.

[20] S vyšší mírou obecnosti zdůvodnění je navíc nutné v případě odmítnutí poskytnutí informace z důvodu ochrany soukromí počítat. Důvody v rozhodnutí veřejný orgán může konkretizovat jen do té míry, ve které ještě nedochází k zásahu do soukromí dotčené osoby.

[21] Stěžovatel se v kasační stížnosti dožaduje uvedení typů neposkytnutých informací, jako např. jméno kočky, nebo název tramvajové zastávky u bytu dotčené osoby. Neuvědomuje si však, že již samotné takovéto vymezení určitou informaci o soukromí této osoby poskytují (např. že vůbec chová kočku, nebo že bydlí v bytě a ve městě s tramvajemi). Za takové situace je třeba vymezení znečitelněných informací zobecňovat až do okamžiku, kdy již ani samotné toto vymezení do soukromí nezasahuje.

[22] Žalovaný ve svém rozhodnutí vymezil znečitelněné pasáže zprávy jako informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy a soukromí Mgr. H. S. ve smyslu § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím. Takto obecné vymezení je dostatečné i s ohledem na kontext, ve kterém ke znečitelnění došlo. Stěžovatel věděl, že poskytnutá zpráva se týká šetření postupu Policie ČR vůči Mgr. H. S. Z tohoto faktu, v kombinaci s informací o znečitelnění údajů dotýkajících se soukromí Mgr. H. S., je zřejmé, že se neposkytnutá informace týkala vzájemné interakce Policie ČR a této osoby, která proběhla předmětnou noc na rohu ulic Vodičkova a Lazarská a následně na místním policejním oddělení, a která má ryze soukromý charakter. Takováto specifikace důvodů částečného odmítnutí poskytnutí informace byla v tomto případě dostatečná.

[23] Je přitom zřejmé, že v případě odepření poskytnutí informace pro její ochranu bude žadatel o informaci vždy v situaci, kdy se dozví o neposkytnuté informaci pouze v obecné rovině a není tedy schopen sám posoudit správnost znečitelnění každé věty správním orgánem – nezná totiž jejich přesný obsah. Přezkum správnosti rozsahu znečitelnění zprávy v takové situaci proto může logicky provést pouze buďto odvolací správní orgán, nebo následně správní soud. Tento mechanismus je při současném zachování ochrany soukromí dotčené osoby i žadatelova práva na informace jediný možný.

[24] Krajský soud tedy svým závěrem, že rozhodnutí žalovaného lze přezkoumat, nepochybil. Tato stěžovatelova námitka je nedůvodná.

III. B) K vadám správního řízení

[25] Další kasační námitkou stěžovatel poukazuje na vady správního řízení spočívající ve formálních nedostacích správního rozhodnutí prvního stupně – chybí na něm údaj „*vypraveno dne*“ a kulaté úřední razítko. Další vadu řízení spatřuje v porušení zásady dvojinstančnosti tím, že se žalovaný zabýval materiální podmínkou omezení práva na informace až v rozhodnutí druhé instance.

[26] K namítaným formálním vadám soud uvádí, že správní rozhodnutí skutečně musí obsahovat otisk úředního razítka (srov. § 69 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád), jeho vyhotovení popř. poštovní zásilka pak musí obsahovat údaj „*vypraveno dne*.“ [srov. § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu]. Absence těchto náležitostí tedy zakládá nezákonnost rozhodnutí. Ne každá nezákonnost rozhodnutí však nutně musí vést k jeho zrušení (rozsudek NSS ze dne 16. 6. 2011, čj. 7 As 23/2011 - 82). V případě absence otisku razítka by byl důvod pro zrušení rozhodnutí, pokud by toto pochybení vrhalo pochybnost na to, kdo předmětné rozhodnutí vydal. Absence údaje o vypravení rozhodnutí by zase hrála roli, byla-li by předmětná otázka dodržení lhůt pro vydání rozhodnutí žalovaným, popřípadě jeho nečinnost.

[27] V projednávaném případě však žádné takovéto důsledky formálních vad rozhodnutí stěžovatel neuvádí a soud je ani neshledává. Ze záhlaví rozhodnutí i z podpisu a uvedení funkce úřední osoby je zřejmé, že se jednalo právě o rozhodnutí žalovaného v prvním stupni. Zároveň v odvolacím správním řízení ani v následném soudním řízení není otázka dne vypravení správního rozhodnutí prvního stupně předmětem řízení. Absence těchto údajů je tedy pro věc irelevantní. Nemůže proto představovat důvod pro zrušení rozhodnutí.

[28] Stěžovatel dále namítá porušení zásady dvojinstančnosti. K tomuto pochybení mělo dojít tím, že až správní orgán druhého stupně se zabýval materiální podmínkou omezení práva na informace – nezbytností tohoto omezení v demokratické společnosti. Ani tato námitka však není důvodná.

[29] Odvolací orgán je oprávněn doplnit odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jestliže jinak dojde k závěru, že odůvodnění odvoláním napadeného rozhodnutí není v rozporu s právními předpisy a je správné (viz rozsudek NSS ze dne 14. 3. 2013, čj. 4 As 10/2012 - 48). Přitom však nesmí porušit zásadu dvojinstančnosti řízení [srov. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, či rozsudek NSS ze dne 27. 2. 2013, čj. 6 Ads 134/2012 - 47]. Hlavní smysl zásady dvojinstančnosti spočívá v tom, že adresát prvostupňového správního rozhodnutí může v odvolání vznášet kvalifikované námitky, o kterých rozhodne nadřízený správní orgán [srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 1. 1999, sp. zn. III. ÚS 257/98 (N 10/13 SbNU 65), nebo ze dne 4. 8. 1999, sp. zn. IV. ÚS 544/98 (N 109/15 SbNU 75), nebo rozsudky NSS ze dne 23. 1. 2014, čj. 9 As 128/2013 - 45, či ze dne 29. 10. 2014, čj. 1 Afs 111/2014 - 46].

[30] Stěžovatel ve svém odvolání proti rozhodnutí žalovaného v prvním stupni možnost vznést námitku nesplnění materiální podmínky omezení práva na informace měl. O tom svědčí již samotný fakt, že tuto námitku v odvolání skutečně vznesl. Odvolací orgán následně shledal věcnou správnost rozhodnutí orgánu prvního stupně, přičemž přezkoumávané rozhodnutí o vypořádání materiální podmínky omezení práva na informace v souladu se správním řádem doplnil. Tímto postupem žalovaný dvojinstančnost řízení zachoval.

[31] Soud tedy uzavírá, že námitky vad správního řízení, pro které měl krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušit, neshledává důvodnými.

III. C) K nemožnosti vyjádřit se k provedenému důkazu před krajským soudem

[32] Další námitkou stěžovatel vytýká vadu řízení před krajským soudem spočívající v upření jeho práva vyjádřit se k provedenému důkazu neznečitelněnou zprávou. Nemohl se vyjádřit k tomu, zda skutečně všechny znečitelněné pasáže zprávy se týkají soukromí Mgr. H. S.

[33] K této námitce soud uvádí, že ač obecně platí, že každý má právo vyjádřit se ke všem prováděným důkazům (čl. 38 odst. 2 Listiny), v nyní projednávané věci stěžovatelova procesní práva porušena nebyla. Tento závěr plyne především z povahy předmětu sporu v tomto řízení.

[34] Krajský soud provedl dokazování ohledně obsahu znečitelněných pasáží zprávy, a to aniž by stěžovateli umožnil se s nimi seznámit a následně se k nim vyjádřit. Předmětem řízení je přitom otázka, zda tyto pasáže obsahují informace natolik soukromého charakteru, že je nelze stěžovateli poskytnout. Z podstaty věci tedy nelze obsah těchto znečitelněných informací poskytnout již v rámci dokazování. Tím by totiž došlo k vyprázdnění předmětu sporu a celé řízení by se tak stalo nadbytečné.

[35] Krajský soud byl za této situace nucen postupovat tak, aby poskytl náležitou ochranu stěžovatelových procesních práv a zároveň aby nepředjímal věcný výsledek celého sporu, resp. aby během řízení nevratně nezasáhl do práva na soukromí Mgr. H. S. Soud v této situaci musel najít rovnováhu mezi dvěma legitimními, avšak navzájem protichůdnými zájmy – na zajištění spravedlivého procesu stěžovatele a na ochraně soukromí Mgr. H. S. Dle kasačního soudu tomuto požadavku svým postupem dostál.

[36] Stěžovatel brojí proti nemožnosti vyjádřit se k tomu, zda skutečně všechny znečitelněné pasáže zprávy se týkají soukromí Mgr. H. S. Předmětné pasáže totiž neznal. Jelikož ale otázka zákonnosti neposkytnutí těchto pasáží tvoří předmět sporu, znát je ani nemohl. Ochrany jejího soukromí informací dotčené osoby během řízení nelze dosáhnout jinak, než neposkytnutím znečitelněných pasáží.

[37] Naproti tomu ochrana stěžovatelových práv i za této situace zachována byla, neboť soud se s těmito pasážemi seznámil a správnost závěrů žalovaného o soukromé povaze znečitelněných pasáží zprávy *plně* přezkoumal. Plný přezkum znamenal, že se soud nezdržel pouze v mezích žalobních bodů, ale přezkoumal správnost rozsahu neposkytnutí informace ze všech hledisek, která jsou vzhledem k povaze věci důležitými. Tento výklad vyhovuje čl. 4 odst. 4 Listiny, neboť nejvíce šetří podstatu a smysl práva na vyjádření se k prováděným důkazům jakožto součásti práva na přezkum rozhodnutí orgánu veřejné správy nezávislým soudem.

[38] S ohledem na přdestřené závěry Nejvyšší správní soud porušení ústavních zásad dokazování v řízení před krajským soudem neshledává. Postup soudu byl naopak jediný ústavněprávně možný.

[39] Námitka procesních vad řízení před krajským soudem je nedůvodná.

III. D) K omezení práva na informace

[40] V posledním bodě kasační stížnosti stěžovatel namítá zásah do jeho práva na informace. Krajský soud totiž nesprávně posoudil otázku správného rozsahu odmítnutí poskytnutí požadované informace. Znečitelnění poskytnuté zprávy bylo nepřiměřeně rozsáhlé.

[41] Vzhledem k výše popsané ztížené argumentační pozici stěžovatele ohledně správnosti vyřešení této žalobní námítky krajským soudem, podrobil Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu v tomto bodě plnému přezkumu.

[42] Dle § 12 zákona o svobodném přístupu k informacím všechna omezení práva na informace provede správní orgán tak, že poskytne požadované informace po vyloučení těch informací, u nichž to stanoví zákon. Dle § 8a stejného zákona správní orgán informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.

[43] Osobním údajem je dle § 4 písm. a) zákona na ochranu osobních údajů informace týkající se určeného nebo určitelného subjektu údajů.

[44] Při zpracování osobních údajů jejich zpracovatel dbá, aby subjekt údajů neutrpěl újmu na svých právech, mimo jiné i na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a osobního života subjektu údajů (§ 10 zákona o ochraně osobních údajů). Zpracováním údajů se rozumí i jejich zveřejňování [§ 4 písm. e)].

[45] Tato zákonná úprava má své ústavní zakotvení v Listině základních práv a svobod. Na jedné straně je zde právo na informace (čl. 17 odst. 5 Listiny), na druhé straně je zde právo na nedotknutelnost osoby a jejího soukromí (čl. 7 odst. 1 Listiny) a právo na ochranu před neoprávněným zveřejňováním údajů o své osobě (čl. 10 odst. 3 Listiny).

[46] Které z těchto práv je třeba v konkrétních případech upřednostnit právní úprava *a priori* nestanoví. Je tomu tak správně, neboť se jedná o kolizi dvou ústavně zaručených základních práv. Řešení této kolize nelze vyřešit abstraktně, platně pro všechny možné případy. Naopak je zde zákonodárcem úmyslně nechán prostor ke zhodnocení každé konkrétní situace a následnému nalezení spravedlivé rovnováhy mezi jednotlivými právy [srov. náleží Ústavního soudu ze dne 18. 12. 2006, sp. zn. I. ÚS 321/06 (N 229/43 SbNU 595)].

[47] Ani jedno z těchto práv není neomezené. Nedotknutelnost soukromí může být omezena v případech stanovených zákonem (čl. 7 odst. 1 Listiny). Právo na informace zase lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytné pro ochranu práv a svobod druhých (čl. 17 odst. 4 Listiny).

[48] K ústavně konformnímu řešení kolize dvou ústavně zaručených práv v konkrétním případě je na místě aplikovat test proporcionality [náleží Ústavního soudu ze dne 12. 10. 1994, sp. zn. Pl. ÚS 4/94(N 46/2 SbNU 57; 214/1994 Sb.) *Použití důkazu anonymního svědka v rámci trestního řízení*]. Jeho výsledkem je závěr o nutnosti v konkrétním případě upřednostnit jedno z konkurujících si subjektivních práv při současném minimálním omezení práva druhého.

[49] Jak Ústavní soud i Nejvyšší správní soud mnohokrát zopakovaly, test proporcionality spočívá ve třech kritériích: (1) vhodnosti – odpověď na otázku, zda omezení základního práva umožňuje dosáhnout sledovaný cíl (ochranu jiného základního práva), (2) potřebnosti - posuzování provedeného opatření s jinými opatřeními, umožňujícími dosáhnout stejného cíle, avšak nedotýkajícími se základních práv a svobod, a (3) porovnání závažnosti obou v kolizi stojících základních práv – tedy zvažování empirických, systémových, kontextových i hodnotových argumentů [např. výše citovaný náleží Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 4/94, či rozsudek NSS ze dne 25. 2. 2015, čj. 1 As 113/2012 - 133].

[50] Takto vymezený rámec přezkumu je třeba aplikovat na nyní projednávaný případ namítaného porušení práva na informace. Informace se týkají Mgr. H. S., což je za využití běžně dostupných vyhledávacích nástrojů osoba snadně určitelná. Požadované informace o této osobě tak představují osobní údaje.

[51] Kritérium vhodnosti je v daném případě naplněno. Znečitelnění údajů týkajících se soukromí Mgr. H. S. umožňuje dosáhnout ochrany jejího soukromí. Bylo tím totiž zabráněno, aby se takto znečitelněné informace dostaly do rukou třetí osoby, resp. byly zveřejněny způsobem umožňujícím dálkový přístup (srov. § 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím).

[52] Rovněž kritérium potřebnosti je naplněno. Žalovaným zvolený prostředek k ochraně soukromí Mgr. H. S. totiž nešlo nahradit žádným jiným, do práva na informace stěžovatele nezasahujícím. Soud na základě pečlivého posouzení charakteru znečitelněných údajů konstatuje, že všechny zneprístupněné části zprávy obsahují o informace ze soukromí Mgr. H. S. Opatření žalovaného tak bylo pro ochranu soukromí potřebné.

[53] I rozsah znečitelnění žalovaný provedl v potřebné míře. Začerněním pouze údajů osobní povahy tak zasáhl do práva stěžovatele na informace pouze v nejmenší možné míře. Zbytek zprávy, ze které lze spolehlivě seznat hlavní děj předmětného večera, žalovaný poskytl. V porovnání s jinými opatřeními (např. neposkytnutí zprávy vůbec) tak došlo pouze k opatření nezbytně nutnému.

[54] Třetí kritérium porovnání určuje závažnost obou v kolizi stojících práv. Základní otázkou pro posouzení tohoto kritéria je, jak intenzivně neposkytnutí informace zasahuje do stěžovatelova práva na informace.

[55] Právo na poskytování informací je odrazem principu veřejné kontroly fungování státu. Zásadně je třeba trvat na zveřejňování informací, které je potřeba podrobit veřejné diskusi. Činnost Policie ČR je přitom nepochybně věcí veřejnou, která podléhá kontrole ze strany občanů mimo jiné i prostřednictvím zákona o svobodném přístupu k informacím. To ale samo o sobě neznámá, že veškeré informace týkající se její činnosti mají být veřejně přístupné. Kdyby k nutnosti poskytnutí informace postačoval samotný fakt, že se jedná o činnost veřejného orgánu, ustanovení stanovující výjimky z poskytování informací by se stala bezpředmětná.

[56] Ač se tedy jedná o činnost veřejného orgánu, je vždy nutné hodnotit zájem na její veřejné kontrole v konkrétním případě. Činnost Policie ČR se může dotýkat i soukromých osob. Je vždy nutné zkoumat, zda existuje legitimní zájem na tom, aby se postup vůči konkrétní osobě stal součástí veřejné diskuse. Tento legitimní zájem je zpravidla dán, týká-li se činnost státních orgánů osob veřejně činných, a to z důvodu právě jejich veřejné činnosti. Takovýto zájem byl například shledán na zveřejňování informace, kteří z nyní aktivních soudců byli členy KSČ [viz náleží Ústavního soudu ze dne ze dne 15. 11. 2010, sp. zn. I. ÚS 517/10 (N 223/59 SbNU 217), *Poskytování informací o členství soudců v KSČ*].

[57] Tento princip prostupuje i judikaturou Ústavního soudu, dle které povinnost státu chránit osobní údaje ve vztahu s právem na informace se liší dle toho, jaké osoby se osobní údaje týkají [srov. např. náleží ze dne 5. 5. 2010, sp. zn. I. ÚS 1885/09 (N 103/57 SbNU 335), nebo náleží ze dne 30. 3. 2010, Pl. ÚS 2/2010 (N 68/56 SbNU 761; 123/2010 Sb.), nebo náleží ze dne 17. 7. 2007, sp. zn. IV. ÚS 23/05 (N 111/46 SbNU 41)]. Zjednodušeně vyjádřeno přitom platí přímá úměra, že čím větší míra veřejné angažovanosti dotčené osoby, tím větší je přípustná míra zásahu do jejího soukromí souvisejícího s její veřejnou činností.

[58] V právě posuzované věci však nelze nalézt žádný zájem na poskytnutí předmětné informace. Neexistuje totiž legitimní zájem podrobit veřejné diskusi, jakým způsobem tráví večery Mgr. H. S. To je čistě soukromá záležitost této osoby. Osoby, která není nijak napojena na veřejnou sféru a jejíž status i povaha aktivit, ohledně nichž byla informace zpřístupněna, jsou soukromé. A toto soukromí je nedotknutelné. Legitimní zájem na ochraně soukromí této osoby je dán i z toho důvodu, že se jednalo o osobu poškozenou nezákonným postupem policejního orgánu. Neposkytnutí informace obsahující její osobní údaje tak zamezuje její sekundární viktimizaci.

[59] Lze tedy uzavřít, že žalovaný i krajský soud v projednávaném případě dali správně přednost právu na zachování soukromí. Námitka nesprávného věcného právního posouzení je nedůvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[60] Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajský soud postupoval správně, jestliže stěžovatelovu žalobu zamítl. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou rovněž zamítl.

[61] Zároveň soud rozhodl dle § 61 ve spojení s § 120 s. ř. s. o náhradě nákladů řízení, a to v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. března 2015

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu